

merünk — tanulással, tudománnyal, gyakorlattal — adja azt a benyomást, azt az élményt, hogy éjszakai világban élünk, kétes, ismeretlen, titokzatos, néma, sőt talán ellenséges, talán hiábavaló, talán értelmetlen világban. Nos hát: világosságra van szükségünk, — világosságra az élethez. Az igazi világosságra. Aki azt mondta: „Én vagyok a világ világossága“ (vö. Jn 8, 12; 12, 46; és 1, 5, 9, 13, 19, stb.). Jézus ez, akit Jeruzsálemben való bevonulása pillanatában nyilvánosan elismertek Krisztusnak, azaz Messiásnak. A jelenlevő ifjúság és gyerekek úgy köszöntötték, éltették, mint a történelem igazi Profétáját, mint Isten küldöttét, mint az emberi nem Pásztorát, mint a legfőbb igazságok egyedüli, jóságos Mesterét, mint a mennyek országának Alapítóját, mint a világ Megváltóját.

Ertitek?

Akkor hát két következtetés: Nektek, ittlelvő fiataloknak, kisfiúknak, kislányoknak is el kell ismernetek Jézus Krisztust életetek igazi lelki vezetőre. Ma úgy mondanánk: korunk erkölcsi „leader“-jének. Emeljétek hát magasra feléje pálmáitokat, békés olajágaitokat, és zengjétek himnuszt Neki: Hozsanna! Éljen! Mi Téged választottunk, Krisztus Jézus!

És a másik következtetés: Ne feledjétek: most rajtatok a sor, ennek az új nemzedéknek fiain, hogy elismertessétek Őt magatok körül, — elismertesétek modern világunkban, amely annyira rászorul és rászolgál az igazi világosságra, s magában ebben a mi Rómánkban, igazi Krisztusát, Messiását, Jézust! Rajtatok a sor, mai fiatalok, hogy megújítsátok, hogy ma kifejlesszétek a messiási csodát, amelyet a tegnapi katolikus ifjúság kezdett el. Mi ez? Átmenet a passzív szokáskereszténységéből az öntudatos és aktív kereszténységbe; átmenet a félnék, tehetetlen kereszténységéből a bátor, küzdő kereszténységbe; az individualista, szétforgácsolódott kereszténységéből a közösségi, egymással összefogó kereszténységbe; a mások szükségéi és a társadalmi kötelességek iránt közönyös és érzéketlen kereszténységéből a testvéri kereszténységbe, amely elkötelezi magát a leggyengébbek és leginkább rászorulóik érdekében. Bátorság! Rajtatok a sor! A mi szerető apostoli áldásunkkal.

A PAPI ÉLETBEN ISTEN AZ ELSŐ

(A Szentatyának a szaleziánus újmisésekhez intézett beszédéből, ápr. 4.)

Bizonyára tudni vágytok, mit vár ma tőletek az Egyház, hogy teljesen, hatékonyan és hitelesen megvalósíthassátok életetekben önmagatok maradtalan átadását az Úrnak és a lelkeknek.

Úgy érezzük, azzal kell válaszolnunk, hogy emlékeztetünk benneteket az Úr Jézusnak apostolaihoz intézett szavaira az utolsó vacsorán: „Maradjatok szeretetemben“ (Jn 15, 9). Ez a felszólítás fejezi ki azt a legnagyobbat, amit az Úr papjaitól elvár. Íme tehát a jelszó, amit rátok bízunk: ápoljátok, drága

gyermekeink, a bensőséges viszonyt Krisztussal, őszinte és mély lelkiélet által. Ez papi életetek legelső és legédesebb kötelessége. Ez a legjellemzőbb magatartása annak, aki megkapta a szentségi beiktatást és ezzel „Isten titkainak sáfára” lett (1 Kor 4, 1). Ez a logikus felelet Neki, aki szeretetének különleges gesztusával arra választott ki benneteket, hogy barátai legyetek (vö. Jn 15, 16) és magáénak kérte életeteket, képességeiteket, mindazt, ami telik tőletek, hogy élő eszközeiként használjon, kegyelme csatornáiként, példaadása és szava közvetítőiként, a maga meghosszabbításaként a világban.

Ne higgyétek soha, hogy a Krisztussal való bensőséges társalgás óhaja, igénye zökkenőt vagy lassulást vinne szolgálatotok dinamizmusába azzal, hogy késlelteti külső apostoli munkátok kifejlődését, vagy talán ürügyül szolgál, hogy ne szánjátok magatokat mindenestül mások szolgálatára és kivonjátok magatokat sajátos földi felelősségeitek alól. Éppen az ellenkezője az igaz. Amit Istennek adunk, az sohasem vész el az ember számára; sőt inkább a cselekvés ösztökélője és apostoli energiák termékeny forrása.

Sajnos az Egyház történelmének jelen pillanatában ellenséges hangok hallatszanak, amelyek hajlamosak félreismerni Isten primátusát a pap életében és működésében. Ez az időkhöz való alkalmazkodás jegyében történik, pedig nem más, mint hasonulás a világ szelleméhez. Így kétség és bizonytalanság keletkezik a papság igazi természetére, elsődleges feladataira, a társadalom kebelében elfoglalt megfelelő helyére vonatkozólag.

Drága gyermekeink, Urunkkal ismételjük nektek: „Non turbetur cor vestrum”, ne zavarodjék meg szívetek (Jn 14, 1, 27). Ne hagyjátok befolyásolni magatokat olyan elméletektől és példáktól, amelyek kétségbevonják hiteteket, választásotokat, Istennek adottságotok visszavonhatatlanságát. A papi lelkiség és szolgálat mélységes követelményei lényegükben változatlanok maradnak a századok folyamán. Holnap éppenúgy, mint ma ugyanúgy hívják őket: egyesülés Istennel, a kereszttel szeretete, elszakadás a föld javaitól, az imádság szelleme, nagylelkű és éber tisztaság, teljes engedelmisség Isten képviselői iránt és mindenestül-való odaadás a felebarát szolgálatára.

A HITTANI KONGREGÁCIÓ ÚJ SZABÁLYZATA

Február 4-én tették közzé a Vatikánban a Hittani Kongregáció új szabályzatát, amely 18 pontban tárgyal az „Integrae servandae” kezdetű apostoli levél alkalmazásáról, tehát a volt Szent Officium reformjaként a Kongregáció eljárás módját szabályozza a keresztyén tanítás megvizsgálásában. A hit alapelveivel ellenkező tanítás esetleges elítélését megelőzően ki kell kérni az illetékes (helyi) püspök vagy püspökök véleményét; továbbá — a helyi ordinárius értesítése után — meg kell hallgatni a heterodoxiával vádolt szerzõt és alkalmat kell neki adni arra, hogy nézeteit megvéddesse. A Hittani